

Peter Birchs prædiken 1. søndag i advent

Taler

Peter Birch
Biskop over Helsingør Stift

Dato

3. december 2023

Sted

Helsingør Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 4, vers 16

Salme

140 I Nazaret

*O Gud ske lov for nådens ord
til trøst for dem, som græde!
Og Gud ske lov for Jesu spor
hvori de små kan træde!
Og Gud ske lov for Herrens Ånd
som fører os i ledebånd
til evig fred og glæde! (DDS 140,7)*

Amen.

Vi kan sagtens fornemme den sitrende stemning, der har været i synagogen i Nazaret. Rygtet om Josefs og Marias søn er løbet i forvejen og nu står det berømte bysbarn lige dér i deres midte. Folk har stået tæt sammen, fulde af forventninger. Klar til at høre og se, hvad han vil dem.

Han begynder at læse højt. Af profeten Esajas. Ordene om Guds udvalgte, der skal føre retfærdigheden igennem med barmhjertighed. Forkynde godt budskab for fattige, åbne blindes øjne, befri de fangne og undertrykte. Kort sagt skabe det nådeår for Herren, som vender op og ned på alt og skaber en helt ny begyndelse.

De har kendt alle ordene. De har hørt dem mange gange før. Ordene har slået rod i dem. Som et løfte om en forvandling, der engang skulle ske. Vel også indimellem som en fortvivlet spørgen; for *hvornår* ville det ske – alt det skønne,

som ordene lovede? Blev det nogensinde til virkelighed?

Da Jesus er færdig med sin oplæsning af de kendte profetord, sker der noget.

I dag er disse ord, der lød i jeres ører, gået i opfyldelse.

Ikke engang; ikke måske i en ukendt fremtid. Men nu, i dag. Det er som om, Jesus tager ordene på sig, gør sig ét med dem. Forventningen om gudsnærværet forvandles fra at være noget, der engang vil indfinde sig til at være dette nu. Og dermed al tid.

Nu fortæller jeg det nye.

Det løber som en rød tråd gennem adventstiden, som vi indleder i dag, at Gud sprænger alle grænser for at være os helt nær. I adventstiden forbereder vi os på julen og på det velkendte budskab om barnet i krybben. Om den forvandling, der sker i tiden, fordi Gud går ind i den. Barnets fødsel er som en søjle af lys fra himmel til jord.

Nu fortæller jeg det nye.

Det nye er, at Gud bliver kød og tager bolig iblandt os. Finder vej, sætter sig spor. For nylig kørte jeg i taxa med en kurdisk chauffør. Han fortalte om sin egen baggrund med en muslimsk opvækst, men også at han havde udviklet et anstrengt forhold til religion og derfor nu betragtede sig selv som ateist. Og så fortalte han, at han en dag havde kørt en kunde med kristen baggrund, som også havde erklæret sig som ateist. Den kurdiske chauffør havde udbrudt: Så er der jo ingen forskel på os! Jo, lød det fra hans kunde, der er forskel: Jeg holder jul.

Nu fortæller jeg det nye.

Den kristne ateist i taxaen vidste godt, at Guds komme til verden er et omvæltende budskab, der ikke er til at komme uden om. På samme tid selve evangeliets kerne, men også en anstødssten, og den midte, hvorfra vi må dele tiden i et før og et efter.

Hvor Esajas lægger mund og hjerte til længslen, dér sætter Jesus sig selv ind på at bringe virkeligheden ind i tiden. Og dermed forvandle tiden.

Profetens ord, der taler om en forvandlet verden, er flyttet fra bogen og ud i det levede liv. Bogstaverne er blevet til ånd. Det er som et brev, der har ligget og skulle have været sendt, men som nu bliver overbragt i en ny form: i en kærlighed, der udlever sig selv og udleverer sig selv.

I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.

Nådeåret havde aldrig fundet plads i kalenderen. Nu virkeliggøres det af Gud. Jesus Kristus begiver sig ind i verden, ind i tiden, og sprænger samtidig vores tid for at skabe en ny tid – der er forskudt i forhold til vores kalender, fordi den har sit udspring i Guds vilje. Vores adventsgudstjeneste i dag markerer kirkens nytår, en måned før kalenderårets nytårsdag. Kirkeåret kommer os i forkøbet.

Nu fortæller jeg det nye.

Det nye er, at vores liv ikke begynder med den virkelighed, vi sætter, med alt det, vi gør; alt det, vi regner til kalenderårets præstationer. Noget andet kommer først. Vores liv har sin rod og sit ophav i et fællesliv, som sættes af Gud. Det er tegnet, vi får; fortegnet: At vi før alt andet inviteres ind i en stald for at være stille, lytte og tage imod Guds kærlighed i skikkelse af et barn.

Glæden over det nye er vævet ind i advents- og juletiden. Glæden over, at verden ikke er overladt til mørket og denne verdens fyrster. Vi kender deres magt. Vi ser den dagligt udfolde sig i al sin hensynsløse grusomhed i disse uger og måneder. Vi oprøres over den kalkulerede kynisme og ubarmhjertige menneskeforagt. Den kan få hjertet til at synke i livet på os. Vi trues af mørke tanker, håbløshed og manglende tro på, at verden er god.

Men adventstiden vil have os til at løfte blikket. Mod det håb og det lys, der vælder ud fra tidens midte og når os med Åndens ord om, at mørket ikke vil sejre. Mørket bliver fortrængt af et lys stærkere end alle missiler og granater. De lyser kortvarigt – og brænder ud. De kan ødelægge. Men de kan ikke lyse menneskehjerner op. Det kan barnet i krybben. Barnet kalder på alt det, der gør verden ny: barmhjertighed, ærefrygt, lydhørhed.

Hvor er Gud i disse mørke dage? Hvor er Han, der vil bringe budskab til fattige, udråbe frigivelse af fanger og sætte undertrykte fri, give blinde synet igen?

Han står midt iblandt os. Som den, der giver os mod til at række ud mod hinanden, og nærer troen på, at forandring er mulig. Han er med os som den magt, der afvæbner alle andre magter. Han skaber tro på, at forsoning udspringer af barmhjertigheden og tilgivelsen.

Han følger os i dagene, der kommer – som lys i mørket og taknemmelighedens grund.

Glædelig advent til alle her i kirken og til alle lyttere.

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-birchs-praediken-1-sondag-i-advent>